

RESSÒ DE LA PARAULA

El dur treball (II)

Aceptem com un fet normal aquesta reacció una mica depressiva que es veu sovint en els qui han d'afrontar la vida laboral després de les vacances. Igualment quan els diïlluns tornem a la feina després del descans del cap de setmana. Però aquesta reacció no deixa de ser superficial. Com hem dit, una de les crides que ens va fer Déu en crear-nos va ser la missió de treballar. Entre altres coses estem fets per al treball. No ens cansarem de proclamar el valor immens del treball humà, de l'activitat creativa humana en sentit ampli, que els creients veiem des de la nostra fe en el Déu creador.

D'on ve aqueixa reacció de disgust quan afrontem el treball quotidià després del temps lliure? Hem afirmat que al jardí on ens va situar Déu es treballava: en l'activitat la persona humana es reconeixia creadora, desenvolupant i cuidant la naturalesa; «es realitzava», com solem dir, desplegant les seves facultats i gaudia del món transformant i conservant el do rebut, mentre en gaudia alimentant-se i contemplant la seva bellesa.

El problema és que no estem en aquell jardí: l'enyorem perquè l'hem perdut. La suor del front s'ha adherit al treball com una paparra, pel mateix que el dolor s'ha fixat en l'acte de donar a llum. No estem en aquell jardí, sinó en aquest món, on les activitats més creatives i lluminoses de l'ésser humà, el treball i engendrar vida, estan afectades pel sofriment, és a dir, per l'amenaça de frustració i fracàs.

FOTO: PIXABAY

Va entrar en l'activitat humana la terrible ambigüitat. Cultivar la terra o pasturar el ramat (Caïn i Abel) es veuen tacats per l'enveja fratricida; la forja del ferro, que facilita instruments de treball, crearà també armes per a la venjança i la guerra (Lèmec: Gn 4,23-24); la ciutat que fa possible la convivència i l'ajuda mútua, esdevé lloc de poder arrogant (Babel: Gn 11,4-6).

Aquesta mena de contradicció apareix constantment assenyalada en la Sagrada Escripura quan tracta el treball humà: allò bo, segons com s'utilitzi, pot convertir-se en una cosa dolenta. En els llibres sapiencials (sobretot en Proverbis i Siràcida) apareixen grans elogis dels homes i les dones treballadores (com ara Pr 31), tanmateix un dels errors més greus en què caiem els humans és dei-

xar-se atrapar pel treball mateix. En realitat el culpable no és el treball, sinó una espècie d'«addicció al poder» que proporciona treballar. Una addicció que es disfressa de laboriositat, d'eficàcia, fins i tot de servei... El pare o la mare justifiquen el temps prolongat d'absència de la llar dient als fills que «és per vosaltres», pel vostre benestar... És veritat que avui sense el treball de tots dos és molt difícil afrontar les despeses pròpies d'una família. Però no és menys veritat que la riquesa obtinguda en el treball pot convertir-se en cobdícia, que és una idolatria (Col 3,5). Els salms i els profetes van denunciar «l'adoració de l'obra de les nostres mans». Isaïes ridiculitzava la persona que tallava un arbre, prenia part de la llenya per a fer foc i cuinar i amb la resta de la fusta esculpia un ídol revestint-lo de belles i atractives guarnicions, per a exclamar després: «Salva'm tu que ets el meu déu» (Is 41,1ss.).

Aquesta és una esclavitud que s'imposa un mateix com a autoengany. Unes altres esclavituts són imposades des de fora, que fan inhumà el treball.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Felicitat i perfeccionament (II)

L'associació que s'estableix des del transhumanisme entre felicitat i perfeccionament és, com a mínim, discutible. Els prohoms d'aquest moviment cultural identifiquen la felicitat psicològica, el benestar emocional, amb la perfecció, la qual cosa equival a dir que, com més perfectes siguem en el terreny físic, cognitiu i social, més feliços serem.

La realitat mostra, però, que aquesta associació d'idees és la conseqüència

d'una precipitació intel·lectual o bé d'una noció extremament reduccionista de la rica paraula felicitat o bé *eudamonia*. Per experiència, sabem que aquest cobejat estat de plenitud que anomenem felicitat no és, solament, una qüestió de perfecció genètica, sinó quelcom més profund, que pertany a un altre ordre de categories.

Ser millor en qualsevol aspecte de la vida humana pot conduir al reconeixement,

a l'èxit social, però no, necessàriament, a la felicitat. Les relacions d'alteritat són irrelevantes en el concepte de felicitat transhumanista i no obstant això, l'experiència mostra que els més feliços no sempre són els millors en les seves respectives àrees, sinó els qui se senten més estimats. La tirania de la perfecció no condueix a un estat de felicitat, sinó a una lluita a mort contra les imperfeccions, a una obsessiva expe-

rimentació sobre un mateix. L'experiència mostra que les persones més felices són les que se senten estimades incondicionalment, independentment de les seves característiques. La millora biotecnològicament ens pot fer més rendibles, més eficients, més veloços, però la felicitat no té a veure amb aquestes qualitats.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

El duro trabajo (II)

Aceptamos como un hecho normal esa reacción algo depresiva que se ve frecuentemente en quienes han de afrontar la vida laboral tras las vacaciones. Igualmente cuando los lunes volvemos a la faena tras el descanso del fin de semana. Pero esta reacción no deja de ser superficial. Como hemos dicho, una de las llamadas que nos hizo Dios al crearnos fue la misión de trabajar. Entre otras cosas estamos hechos para el trabajo. No nos cansaremos de proclamar el valor inmenso del trabajo humano, de la actividad creativa humana en sentido amplio, que los creyentes vemos desde nuestra fe en el Dios creador.

¿De dónde viene esa reacción de disgusto cuando afrontamos el trabajo cotidiano tras el tiempo libre? Hemos afirmado que en el jardín donde nos situó Dios se trabajaba: en la actividad la persona humana se reconocía creadora, desarrollando y cuidando la naturaleza; «se realizaba», como solemos decir, desplegaba sus facultades y gozaba del mundo transformando y conservando el don recibido, mientras disfrutaba de él alimentándose y contemplando su belleza.

El problema viene de que no estamos en aquel jardín: lo añoramos porque lo hemos perdido. El sudor de la frente se ha adherido al trabajo como una lapa, por lo mismo que el dolor se ha fijado al acto de dar a luz. No estamos en aquel jardín, sino en este mundo, donde las actividades más creativas y luminosas del ser humano, el trabajo y engendrar vida, están afectadas por el sufrimiento, es decir, por la amenaza de frustración y fracaso.

Entró en la actividad humana la terrible ambigüedad. Cultivar la tierra o pastorear el rebaño (Caín y Abel) se ven manchados por la envidia fratricida; la forja del hierro, que facilita instrumentos de trabajo, creará también armas para la venganza y la guerra (Lámec: Gn 4,23-24); la ciudad que hace posible la convivencia y la ayuda mutua, se convierte en lugar de poder arrogante (Babel: Gn 11, 4-6).

Esta especie de contradicción aparece constantemente señalada en la Sagrada Escritura cuando trata el trabajo humano: lo bueno, según se utilice, puede convertirse en algo malo. En los libros sapienciales (sobre todo en Proverbios y Sirácida) aparecen grandes elogios de los hombres y las mujeres trabajadoras (por ejemplo Pr 31), sin embargo una de los errores más graves en que caemos lo humanos es dejarse atrapar por el trabajo mismo. En realidad el culpable no es el trabajo, sino una especie de «adicción al poder» que proporciona trabajar. Una adicción que se disfraza de laboriosidad, de eficacia, incluso de servicio... El padre o la madre justifican el tiempo prolongado de ausencia del hogar diciendo a los hijos que «es por vosotros», por vuestro bienestar... Es verdad que hoy sin el trabajo de los dos padres es muy difícil afrontar los gastos propios de una familia. Pero no es menos verdad que la riqueza obtenida en el trabajo puede convertirse en codicia, que es una idolatría (Col 3,5). Los salmos y los profetas denunciaron «la adoración de la obra de nuestras manos». Isaías ridiculizaba la persona que cortaba un árbol, tomaba parte de la leña para hacer fuego y cocinar y con el resto de la madera esculpía un ídolo revistiéndolo de bellos y atractivos adornos, para exclamar después: «Sálvame tú que eres mi dios» (Is 41,1ss.).

Esta es una esclavitud que se impone uno mismo como autoengaño. Otras esclavitudes vienen impuestas desde fuera, que hacen inhumano el trabajo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Cultura i art sacre al mes de setembre

Comença el curs amb una àmplia oferta cultural que ens apropa a l'art inspirat a la nostra fe. Heus aquí algunes de les properes cites al territori del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Festival Músiques del Retaule

Aquesta tardor tindrà lloc a l'església de la Geltrú, de Vilanova, la setena edició del cicle de concerts de música sacra Músiques al Retaule, que enguany i gràcies al patrocini de Serveis Mèdics Penedès, passa de tenir tres a quatre

concerts i, per tant, es converteix en festival. Organitzat per l'Associació d'Amics del Retaule (Amicret), els concerts seran del 29 de setembre al 28 d'octubre, als vespres, al preu de 15 euros (12 per als socis d'Amicret), i les entrades es poden aconseguir a www.musiquesdelretaul.cat.

La directora de Músiques del Retaule, Isabel Pla, explica que serà «un repertori d'un alt nivell i de gran transcendència». El concert del 29 de setembre anirà a càrrec de la soprano Anais Oliveras acompanyada d'un quintet de corda, que interpretaran *Stabat Mater* de Boccherini.

Esdevingut un dels principals cicles de concerts de música sacra a Catalunya, el certamen va ser concebut amb la idea de donar a conèixer el retaul barroc que presideix l'Església de Santa Maria de la Geltrú, que és una de les peces d'aquest estil i èpoques més importants que es conserven al país, fent-ho a través de la música. A més, a finals de l'any passat es va acabar la restauració, neteja, i desaparició del retaul i se n'han recuperat colors originals, fet que en realça la seva esplendor.

Les torres de l'església de la Colònia Güell

Antoni Gaudí és un dels artistes que més fascinació crea entre els qui visiten alguna obra seva. Els colors, les formes, l'atmosfera que crea... esdevenen un univers d'experiències i sensacions. Per acabar d'enten-

dre una mica més la seva personalitat i la seva obra, Catalonia Sacra organitza una conferència a càrrec dels ponents Jordi Faulí i David Puig el proper divendres 22 de setembre. Aquesta exposició permetrà endinsar-se en el món creatiu de Gaudí, a través de les seves idees inacabades com, per exemple, les torres que haurien d'haver rematat la Cripta de la Colònia Güell.

Per a més informació i reserves, adreçar-se al web de cataloniasacra.cat.

FOTO: CONSORCI DE LA COLÒNIA GÜELL

Les pintures de Serrasanta a Castelldefels

FOTO: ALBERT MARTÍ

A través de l'agenda d'iniciatives culturals de Catalonia Sacra es pot participar en aquesta activitat, considerada apta per a tota la família, que tindrà lloc el dissabte 30 de setembre, a les 12 h.

L'Església parroquial de Santa Maria de Castelldefels té la sort

de custodiar un dels programes iconogràfics més impressionants del reconegut artista Josep Maria Serra Santa (o Serrasanta, com ell signa la seva obra).

Grans i petits podran descobrir què va voler plasmar el pintor, com va ser capaç d'il·lustrar les imatges a diverses alçades, quines són les figures més representatives de les diverses escenes...

En definitiva, tot un univers pictòric per submergir-se, de la mà del guia Javier Clemente (activitat amb [reserva prèvia](#)).

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

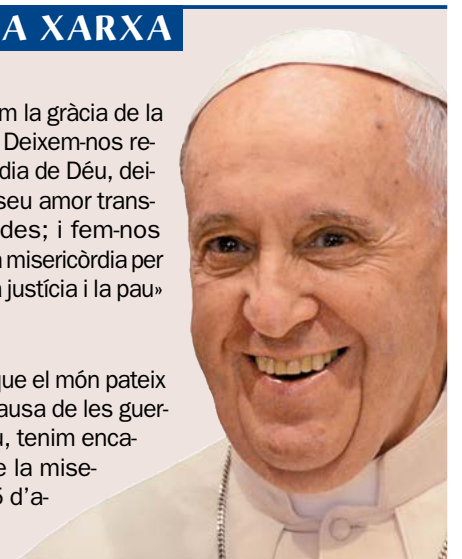

@Pontifex_es: «Afanym-nos a superar els conflictes i les divisions, i a obrir els nostres cors a qui més ho necessita. Afanyem-nos a recórrer senders de pau i de fraternitat» (9 d'abril).

@Pontifex_es: «Germans i germanes, plens de l'alegria de Crist ressuscitat, demanem la gràcia de ser Església "en sortida", la comunitat dels deixebles missioners que prenen la iniciativa i es comprometen en l'anunci de l'Evangeli de la pau i de la misericòrdia» (12 d'abril).

@Pontifex_es: «Acollim la gràcia de la Resurrecció de Crist! Deixem-nos renovar per la misericòrdia de Déu, deixem que la força del seu amor transformi les nostres vides; i fem-nos instruments de la seva misericòrdia per a fer florir en el món la justícia i la pau» (14 d'abril).

@Pontifex_es: «Avui que el món pateix cada vegada més a causa de les guerres i s'allunya de Déu, tenim encara més necessitat de la misericòrdia del Pare» (15 d'abril).

L'estel de la Jornada Mundial de la Joventut que perdura

El dia 7 d'agost al matí arribaven de Lisboa els joves de la nostra diòcesi que havien pelegrinat a la JMJ. Una mica cansats, és veri-

tat, però molt contents i amb el cor ple de felicitat.

Els van rebre els seus familiars i el bisbe Agustí a les portes de la Ca-

«Soc **Álvaro Fabra**, natural de Sant Just Desvern i seminarista de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat des d'aquest estiu. Al grup de la diòcesi hi havia gent de diferents edats i parròquies, però essent reduït, ens vam conèixer ràpidament i vam poder congeniar amb molta facilitat. Amb nosaltres venien dos mossens: Mn. Vicenç Guinot i Mn. Juan Antonio Vargas.

re's, la calor, les estones d'espera i dempeus va ser una experiència preciosa i molt impactant. Això és especialment cert pel que fa al dissabte i al diumenge, que vam haver de caminar molta estona sota el sol per tornar-nos després a la pols. Però va merèixer la pena, perquè va ser un moment de molta gràcia poder pregar amb tanta gent que estima Déu.

La tornada a casa va ser, com era d'esperar, en un silenci gairebé absolut, perquè estàvem tots molt cansats... Malgrat això, vam aprofitar la primera estona del trajecte per compartir entre tots la nostra experiència. Va ser un moment molt enriquidor perquè gairebé tothom va sortir a dir al-

«Les jornades no deixen indiferent a ningú, cadascú amb la seva història i la seva experiència. Parlant de la meua, aquesta JMJ, a més de ser un temps de descans, d'allunyar-me del soroll que provocaven les angoixes i les preocupacions que porto dins meu, ha sigut un temps de trobar-me amb un Pare i un Fill completament renovats. Se m'ha dit tants cops que

el Senyor m'estima tal com soc, que aquesta frase havia perdut importància dins meu: jo ja ho sabia, per tant, no em calia escoltar-la més. Aquests dies se m'ha presentat un Pare que m'ha permès observar-lo i conèixer-lo des d'una altra

sa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, d'on havien sortit una setmana abans.

Aquell mateix dia, en calent, i més pausadament al llarg d'aquestes setmanes, els joves participants a la JMJ han verbalitzat l'experiència viscuda a Lisboa com a quelcom extraordinari.

Aquí teniu només alguns testimoniatges; no ens en caben en aquest **Full TODOS, TODOS, TODOS**, com expressava el papa Francesc, referint-se a la vocació d'acollida de l'Església, però si més no, ens apropem a la vivència d'aquells dies.

guna cosa, algunes semblants i d'altres sorprenents per la profunditat de les reflexions. Jo, personalment, vaig treure tres conclusions:

1. No hauríem de sorprendre'ns per l'actuació de Déu, tant si és al cor de les persones com si és un miracle més visible.
2. Em van quedar molt marcades les paraules del Papa dient que l'únic moment en que podem mirar a algú des de dalt és per ajudar a aixecar-lo.
3. A vegades podem acostumar-nos a oferir coses fàcils a Déu, però hem d'esforçar-nos a superar-nos cada dia, especialment en l'amor a Déu i als demés.»

mirada, des d'una mirada d'enamorament, de contemplar-lo jo a Ell, com Ell fa amb mi cada dia. Enamorar-me d'Ell per comprovar per mi mateixa que Ell és amor infinit. En aquest temps em convida a estimar, no de la manera en què estava acostumada a fer-ho, sinó de la manera en què Ell m'ensenya» (**Magí Segura** - Sant Boi de Llobregat).

«¡Me ha parecido espectacular! Me ha encantado ver el Papa, hacer piña con más gente católica.

Lo recomiendo 100%» (**Arantxa Montero** - Castelldefels).

«Fantàstic, un regal del Senyor! Ha estat una experiència d'Església, que camina, que es cansa, que pateix, que riu, que canta, que plora... Un do del Senyor!» (**Iker Freiria**, Molins de Rei).

«Durante la Jornada Mundial de la Juventud fuimos testigos de eventos únicos que nos dejaron una gran impresión. Dos experiencias destacan sobre todo en mi peregrinación. En primer lugar, la magnitud de personas congregadas fue asombrosa. Miles de jóvenes de todo el mundo se reunieron para ver al Santo Padre, pero también para compartir su amor por Cristo, creando una atmósfera de espiritualidad y fe incomparable.

L'Amanda, amb jersey negre, amb altres joves

Por otro lado, la amabilidad y generosidad de los portugueses dejaron una profunda huella en nosotros. Nos hospedamos en un colegio donde el equipo de profesoras nos recibió con calidez. Cada noche, al finalizar nuestras actividades del día, sin importar la hora, nos daban la bienvenida. Y al día siguiente, nos acompañaban con una sonrisa en el desayuno, saludándonos primero con un alegre "Bom dia". Su auténtica hospitalidad nos impactó profundamente y añadió un toque especial a la experiencia. Fue realmente una vivencia extraordinaria» (**Amanda Pascual** - Sant Feliu de Llobregat).

AGENDA

► **19 anys junts.** Enfront de diòcesis mil·lenàries a les nostres terres, la història del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat és un sospir, amb tan sols 19 anys de vida, que celebrem el proper 12 de setembre, amb l'inici del ministeri episcopal del bisbe Agustí Cortés l'any 2004. Vida curta, com a estructura eclesial, però tradició cristiana mil·lenària a les nostres terres.

Ens desitgem un bon nou curs pastoral, sota el lema «Som cridats. Cridats a ser poble.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Col 1,24-2,3 / SI 61 / Lc 6,6-11]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), religiós franciscà. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent; sant Joan Gabriel Perboyre, prev. i mr.

12. ■ Dimarts [Col 2,6-15 / SI 144 / Lc 6,12-19]. Santíssim Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prev. agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

13. □ Dimecres [Col 3,1-11 / SI 144 / Lc 6,20-26]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església.

14. ■ Dijous [Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu.

15. □ Divendres [He 5,7-9 / SI 30 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, màrtir; santa Caterina de Gènova.

16. ■ Dissabte [1Tm 1,15-17 / SI 112 / Lc 6,43-49]. Sant Corneli, papa

(251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,33-28,9 / SI 102 / Rm 14,7-9 / Mt 18,21-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.; santa Hildegarda, vg.

Diumenge XXIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres»

No hi ha dubte que la correcció fraterna és molt difícil. Difícil pel qui la rep però potser més difícil pel qui la fa. Potser moltes vegades pensem que no ens hem de ficar en la vida dels altres. Però aquest no és el missatge de les lectures d'avui, Jesús ho diu clarament: *Si el teu germà pecca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols*. No es tracta, doncs, d'escampar per tot arreu el pecat del nostre germà; es tracta que canviï la conducta, per això cal parlar-ne de tu a tu. *Si el germà no en vol fer cas, llavors crida'n un altre o dos més*, com a testimonis; perquè es tracta que el nostre germà sigui conscient del mal que fa. És possible, tanmateix, que ni així vulgui canviar de conducta; llavors cal dir-ho a tota la comunitat perquè és a la comunitat a la que fa mal la seva conducta; el seu pecat és impediment perquè els altres vegin l'exemple d'uns autèntics seguidors de Crist. Però és possible que ni tant sols de la comunitat en vulgui fer cas; llavors cal *considerar-lo com si fos un pagà o un públicà*. Sí, és un cristià, però la seva forma de viure és la d'un pagà; no es pot presentar com a cristià. La mateixa idea la trobem a la primera lectura: *Si jo amenaço el pecador amb la mort (pel seu pecat) i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva*: és evident, és el seu pecat; *però et faré responsable de la seva sang*, perquè l'havies d'ajudar a apartar-se del seu pecat i no ho has fet. Ara bé: *Si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva i tu hauràs salvat la teva vida*. Tu has actuat correctament. Ara bé, la correcció ha de ser fruit de l'amor tal com diu sant Pau: *l'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres*. Si estimem de veritat primer ens mirarem a nosaltres i després, també amb molt d'amor, mirarem d'ajudar el nostre germà. No es tracta d'acusar ni de sentir-nos superiors als altres; es tracta que entre tots siguem millors seguidors del Crist i de l'evangeli.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els vostres cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres.

Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà pecca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà.

Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc enmig d'ells.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Esto dice el Señor: «A ti, hijo de hombre, te he puesto de centinela en la casa de Israel; cuando escuches una palabra de mi boca, les advertirás de mi parte. Si yo digo al malvado: "Malvado, eres reo de muerte", pero tú no hablas para advertir al malvado que cambie de conducta, él es un malvado y morirá por su culpa, pero a ti te pediré cuenta de su sangre. Pero si tú adviertes al malvado que cambie de conducta y no lo hace, él morirá por su culpa, pero tú habrás salvado la vida.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,8-10)

Hermanos:

A nadie le debáis nada, más que el amor mutuo; porque el que ama ha cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no cometerás adulterio, no matarás, no robarás, no codiciarás», y cualquiera de los otros mandamientos, se resume en esto: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». El amor no hace mal a su prójimo; por eso la plenitud de la ley es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano pecca contra ti, repréndelo estando los dos a solas. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un pagano o un publicano.

En verdad os digo que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en los cielos, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en los cielos. Os digo, además, que, si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre que está en los cielos. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos.»